

Oranjelief

Retour sur terre, blokletterde *L'Equipe* zaterdagochtend.
De *Volkskrant* was sereen: “Oranje dompelt Kuip in pril geluk ... alsof een nieuwe geliefde zich heeft aangediend.”
In het *Algemeen Dagblad*, in een blokje onderaan links op de één gemoffeld, alsof ze het niet hadden verwacht: “Opwindend Oranje vloert wereldkampioen” en binnenin “Oranje telt weer mee in Europa”.
De *Telegraaf*, in een blokje bovenaan rechts: “Oranje overklast wereldkampioen”.
Het was geen nieuwe geliefde die zich aandienende vrijdagavond. Het was de grote liefde van je leven, even *on hold* gezet omdat de geliefde rare dingen had gedaan waar je even niet bij kon, maar die, toen ze in volle glorie aan je verscheen, je weer instant deed smelten.
Na de les fietsherstelling wilde ik volkomen hersenloos bij een stukje oude vlaskaas ‘The Voice for Kids’ bekijken maar in de reclame – reclames van zeven minuten zijn geen blokjes meer maar hele reclamebomen – zapte ik weg en

zag tot mijn stomme verbazing dat Nederland speelde en ook nog eens op de NOS. Ooit was er een tijd dat ik dagen op voorhand uitkeek naar een wedstrijd van Oranje en de media er op voorhand op naploos.
Na de World Cup van 2014 was dat weg. De rechten zaten toen ook al lang ergens bij een commerciële zender die je illegaal moest streamen op zo’n kutschermpje en het voetbal was dan ook al lang niet meer om aan te zien. Dus: fuck off Holland. Het verbaasde mij tegelijk hoe Nederland precies in een periode van hoogconjunctuur als kleinste grote sportland er maar niet in slaagde dat mythische voetbalelftal weer aan de praat te krijgen. bedolvenNu moeten we ook niet overdrijven met die Nederlandse dip en die Belgische euforie. De Rode Duivels hebben de laatste vijftig jaar één vierde (1986) en één derde plaats (deze zomer) behaald op de World Cup en vertoeven nu op een wolk. Nederland heeft sinds 1974 drie finales gespeeld en een derde en een vierde plaats behaald. Die laatste finale was in 2010 en de laatste halve finale in 2014,

weze het met onhollands voetbal.
In het Grot Geschiedenisboek van het Voetbal is Oranje het beste team dat nooit iets won. Oké, de Europese titel dertig jaar geleden, die wel. Toen met alle geluk waar het hen in de andere grote toernooien op beslissende momenten aan had ontbroken. Maar wel verdiend.

Fysiek sterk

Dus geen ‘The Voice for Kids’, dan maar de huis-kamersfeer verknaald en Nederland-Frankrijk laten staan, beroepend op de dooddooener “het is wel mijn werk, hoor”. De intensiteit droop van het scherm. Dat liep en dat vlamde, dat combineerde en attaqueerde. Niet de Fransen. Wat dat betreft had *De Volkskrant* gelijk, het was mak. En Paul Pogba ontbrak, maar het is hoogst twijfelachtig dat hij de zaak had kunnen keren.

Wat overigens opviel, en dat moet Martínez doen knarsetanden, is dat de Fransen fysiek onder lagen bij de Nederlanders. Oranje heeft ook in het verleden al wel eens fysiek gespeeld en moest toen de toevlucht nemen tot hard en soms gemeen spel – dat waren de Khalid Boulahrouzen Nigel de Jong-jaren – maar deze fysieke slag werd gewonnen op basis van hoge druk, correcte tussenkomsten, snelheid van uitvoering en bijzonder gevarieerd aanvalsspel. Negen fouten tegen veertien voor Frankrijk, één geel tegen vier voor de Fransen, zestig procent balbezit, twaalf shots on target tegenover twee en meer en zuiverder passing.

Omgekeerd, omdat de wedstrijd al was begonnen, moest ik even zoeken naar Kylian Mbappé, de TGV die iedereen altijd het nakijken geeft. Of die wel meedeed. Hij deed mee, maar niet echt. Eerst zeilde die zo’n beetje rechts om Danny Blind er af te lopen – dat had op halve snelheid al tien meter gescheeld op een rak van twintig – maar daar kwam hij niet eens aan toe. Halfweg de tweede helft ging hij meer zwerven, maar kwam daar Matthijs de Ligt (negentien jaar) of Denzel Dumfries tegen.

Nederland toonde hoe je Frankrijk moet aanpakken en al is de ene wedstrijd de andere niet en het ene toernooi ook het andere niet, meerdere voetball kenners die er veel meer van kennen dan ik menen dat die halve finale op de World Cup in Rusland niet door Frankrijk is gewonnen, maar wel degelijk door België is verloren, precies omdat het is meegegaan in het Franse controlevoetbal.

Dat is wat Nederland nu net niet deed: die gingen er van minuut één vol voor en speelden de Fransen in de tweede helft zelfs helemaal zoek. Stond Hugo Lloris niet als een octopus te keepen, dan was het 5-0 geworden. De 3-0 van Nederland tegen Duitsland half oktober was overdreven. Alles zat toen mee en bij de Duitsers zat alles tegen. 0-3 had ook gekund in die knotsgekke wedstrijd, maar het werd 3-0. Ook de vriendschappelijke interland tegen België (1-1), drie dagen na de euforie tegen Duitsland, was geen echte maatstaf omdat er maar één helft echt werd gevoetbald.

Is mijn oude liefde Oranje terug? Met dat lief weet je nooit. Voor je het weet, loopt ze weer arrogant naast de schoenen en schreeuwt het van de daken hoe mooi en bijzonder ze wel is. Vanavond in Gelsenkirchen volstaat een gelijkspel in en tegen Duitsland. Die hebben nog een eitje te pellen met *Die Holländer*. *Bild* kopte zaterdag: *Holland macht uns zum Absteiger*, Holland maakt ons tot degradant.

Ik tik dit stukje voor de uitslag van Zwitserland-België bekend is. Als België en Nederland doen wat ze minimaal moeten doen – gelijkspelen – krijgen we in juni van volgend jaar mits de loting mee wil de eerste derby der lage landen in twintig jaar die ergens om gaat.

Oranje vrijdag tegen Frankrijk was de grote liefde van je leven die, toen ze in volle glorie aan je verscheen, je weer instant deed smelten

► Wijnaldum wordt bedolven onder zijn ploegmaats na zijn openingsdoelpunt. © VI IMAGES

 Nederland	2
44' Wijnaldum 1-0, 96' Depay (p.) 2-0	
 Frankrijk	0